

Det skattefrie Minimum. Dette foreslaas sat i Kjøbenhavn til 800 Kr., i Kjøbstæderne og Handelspladserne til 700 Kr., i Landkommunerne til 600 Kr. Hensynet til Børnetallet, som der i alt Fald kun vilde være Anledning til at medtage ved Skattebeløb under en vis Størrelse, ønskes af en Del af Medlemmerne udeladt, og derimod for alle Indtægter under en vis Størrelse fastsat et bestemt Afdrag, hvorved Skattebyrden for disse vil blive meget lempelig. Det nærmere i saa Henseende skal nedenfor blive anført. Det her omhandlede Forslag er opført under Nr. 6 paa Bilag D. Andre Medlemmer fastholde Lovforslagets § 8.

Hvad man imidlertid særlig maa kalde i Tvivl, er Spørgsmaalet om, hvorvidt det vil være rigtigt til Paalæget af en Indkomstskat tillige at søge en Formueskat, ikke fordi denne Skat i Forslaget er sat til noget trykkende Beløb, men fordi den herhjemme i alt Fald i visse Forhold, navnlig over for de faste Ejendomme, ikke vilde være retfærdig, og fordi den for alle vilde virke paa en højst forulempende Maade.

Formueskatten foreslaas i Lovforslaget lagt paa al Formue: paa Landejendomme, paa Kjøbstadejendomme, paa Fabrikker, paa Skibe, Varer, Løvsøre (dog ikke husligt Indbø); paa Kapitaler, tilgodehavende Fordringer, Selskabsandele; paa Tienderrettigheder, Privilegier, Brugsrettigheder, Livrenter, Pensioner osv. Al denne Formue skal hvert tredje Aar værdsættes over hele Landet, atter her med Selvangivelsespligt. Nærmere Regler ere givne til Vejledning; Ansættelsen skal navnlig ske efter formodet Salgsværdi. Ved alt dette paaregnes der opnaaet en Indtægt for Statskassen af 1,350,000 Kr. aarlig.

Den her fordrede Selvangivelse vil det for saare mange være umuligt paa forfærlig Maade at fyldestgøre, og den bør derfor ikke paalægges. Men uden en saadan Vejledning vil paa den anden Side Ansættelsen ved Vigningsmænd blive saa vilkaarlig og tilfældig, at en tilbørlig Paaligning af Skatten ikke derved vil kunne fremkomme. Megen Formue vilde undgaa Skatten, men hvad

der ved samme ubetinget vilde blive ramt, er de faste Ejendomme; disse ere jo imidlertid i Forvejen fuldt nok beskattede.

Da man i Preussien indførte Formueskatten som et Tillæg til den tidligere givne Indkomstskat, ophævede man samtidig Grundskatterne til Staten; men disse vedblive jo hos os at bestaa, og med Rette er det derfor fremhævet, bl. a. af Professor Falbe Hansen, at det hos os vilde være betænkeligt yderligere at belaste de faste Ejendomme igennem en Formueskat.

I Norge har man søgt at ordne Formueskatten paa en anden Maade end her foreslaaet, idet man der har bestemt, at Indtægter hidrørende fra Formue beskattes med $2\frac{2}{3}$ pCt., anden Indtægt med 2 pCt. Men der ere Forholdene udivillede paa særlig Vis. I Norge havde man allerede tidligere hævet Grundskatterne paa Hartkornet, saa vel for Staten som for den kommunale Vigning; og da man saa i 1882 ordnede den kommunale Vigning, bestemtes det, at Ansættelserne her af Vigningsmyndighederne skulde ske dels efter Indtægt af Formue, dels efter anden Indtægt, og Paalægene være forskellige for disse to Klasser. Det er disse to samme Forhold, man har lagt til Grund i Loven af 1892 og følgende Aar ved ogsaa at bruge denne Vigning til Grundlag for Statskatterne; men om at overføre hertil svarende Bestemmelser paa vore Forhold vil der næppe kunne blive Tale. Fra Norge fremhæves det i øvrigt, at Bestemmelsen om, at Formueindtægter skulde betale $\frac{2}{3}$ pCt. mere end anden Indtægt, har forhøjet Skatten for Landdistrikterne, idet paa Landet Formueindtægten udgjorde omtrent dobbelt saa stor en Del af den samlede Indtægt som i Byerne.

Naar Hensyn tages til de saaledes fremhævede Forhold, bør det vist nøje overvejes, inden man hos os gaar til en Formuebeskatnings Indførelse, og det synes i alt Fald rimeligt, at man for Tiden alene holder sig til Indkomstskatten og ser, hvilke Virkninger den vil frembringe, inden man gaar videre med en yderligere ny Beskatning.

Langt hellere end at gaa til en Formueskat maatte man, hvis det fandtes for-